

Lekcja 11

15 marca

CO JESZCZE MOGŁEM ZROBIĆ

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: J 18,37.

Zakres studium: Iz 5,1-4; Mt 21,33-41; Rz 3,25-26; 5,8; Ap 15,3; 19,2.

Wprowadzenie: Zostaliśmy wezwani do uznania i głoszenia Bożej sprawiedliwości i miłosiernych intencji Boga wobec Jego ludu.

Tematy lekcji

W tej lekcji podkreślone zostały trzy zasadnicze tematy.

1. Musimy uznać sprawiedliwość Boga. Zostaliśmy wezwani do uznania faktu, iż Bóg jest sprawiedliwy. W przypowieści o winnicy sprawiedliwość Boga jest obrazowo potwierdzona i uznana przez słuchaczy. Jezus tak opowiedział tę przypowieść, by ci, którzy ją słyszeli, uznali słusność działań właściciela winnicy w przeciwieństwie do postępków dzierżawców.

2. Musimy uznać miłosierne intencje Boga. W Mt 21,33-41 słuchacze uznają, że właściciel winnicy uczynił wszystko, co mógł, zanim ukarał złoczyńców. W Iz 5 sam Bóg wskazuje, że uczynił wszystko, co mógł dla swojego ludu. Pytanie: „Cóż jeszcze należało uczynić mojej winnicy, czego ja jej nie uczyniłem?” jest wezwaniem do uznania miłosiernych intencji Boga i Jego działań na rzecz Jego ludu (Iz 5,4).

3. Musimy głosić sprawiedliwość i miłosierne intencje Boga. *Biblia* wzywa nas nie tylko do uznania sprawiedliwości Boga i Jego miłosiernych działań, ale także do głoszenia światu, iż Bóg jest doskonale sprawiedliwy i prawy. W Ap 15,3 świeci śpiewając głoszą: „Wielkie i dziwne są dzieła twoje, Panie, Boże Wszechmogący; sprawiedliwe są drogi twoje, Królu narodów”.

Zastosowanie: Jak możemy uznać i głosić sprawiedliwość i miłosierne intencje Boga w naszym codziennym życiu i naszych rozmowach o Bogu?

Część II: Komentarz

1. Musimy uznać sprawiedliwość Boga.

Według *Pisma Świętego* jesteśmy słabymi, ograniczonymi stworzeniami, więc nie mamy prawa osądzać sposobu postępowania Boga (zob. mowę Boga pod koniec *Księgi Hioba*, Hi 38-42; zob. także Rz 9,20). Jednocześnie zostaliśmy wezwani do uznania faktu, iż Bóg jest sprawiedliwy. Rz 3,26 wskazuje, że ofiara Chrystusa jest przejawem (gr. *endeiksis*) sprawiedliwości Boga, który w swojej cierpliwości nie liczy „przedtem popełnionych grzechów” (Rz 3,25). Tak więc ofiara Chrystusa świadczy, że Bóg jest nie tylko przebaczący, ale także sprawiedliwy. Ciekawe że grecki rzeczownik *endeiksis*, tłumaczony jako „okazanie”, „ujawnienie”, oznacza „coś, co zmusza do uznania czegoś mentalnie czy emocjonalnie, demonstracja, dowód” (Frederick W. Danker i in., *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, Chicago 2000, s. 332).

Stąd użycie tego rzeczownika w Rz 3,25 podkreśla, że Bóg nie tylko jest sprawiedliwy, ale także wykazuje i dowodzi nam, że jest sprawiedliwy. Thomas Schreiner twierdzi, że ten fragment oznacza, iż Bóg „pragnie okazać swoją sprawiedliwość”. Następnie dodaje: „Okazując swoją zbawczą i sędowniczą sprawiedliwość Bóg oczyścił z zarzutów swoje imię przed światem” (*Romans: Baker Exegetical Commentary of the New Testament*, Grand Rapids 1998, s. 198-199).

W przypowieści o winnicy (Mt 21,33-41; zob. także Mk 12,1-12; Łk 20,9-19) sprawiedliwość Boga została obrazowo potwierdzona i uznana przez słuchaczy. W narracyjnej części przypowieści Jezus przedstawił progresję rozsądnych decyzji podjętych przez właściciela winnicy w odpowiedzi na nierozsądne postawy dzierżawców. Ponieważ właściciel wyjechał do dalekiego kraju, wysłał sługi, by odebrali owoce winnicy, kiedy przyszła pora zbiorów. Absurdem w tej historii jest to, że dzierżawcy dwukrotnie okrutnie potraktowali sługi właściciela, a nawet niektórych zabili. Wreszcie właściciel postanowił posłać do nich swojego syna, zakładając, że dzierżawcy go uszanują. Jednak w jeszcze bardziej absurdalnej reakcji dzierżawcy zamordowali syna właściciela, licząc na to, że przejmą należące do niego dziedzictwo.

Jezus opowiedział tę przypowieść w taki sposób, by słuchacze byli w stanie zrozumieć i stopniowo uznać zasadność działań właściciela winnicy w przeciwieństwie do obłąkańczej postawy dzierżawców. Jezus był w stanie doprowadzić nawet do tego, iż konkluzję przypowieści wypowiedzieli sami słuchacze. Zapytał ich: „Gdy więc przyjdzie pan winnicy, co uczyni owym wieśniakom? Mówią mu: Wytraci sromotnie tych złoczyńców, a winnicę wydzierżawi innym wieśniakom, którzy mu we właściwym czasie będą oddawać owoce” (Mt 21,40-41).

Tak więc słuchacze przypowieści byli w stanie wyciągnąć z niej wniosek, iż właściciel winnicy nie mógł uczynić nic więcej. Wyraźnie zrozumieli, że uczynił on wszystko, co mógł, by we właściwy sposób rozliczyć się z dzierżawcami. Tak więc uznali, że właściciel sprawiedliwie postanowił ukarać złych dzierżawców. Jako że

przypowieść ta jest obrazową lekcją o sprawiedliwości Boga, wynika z niej, że nie tylko jest On sprawiedliwy, ale także jest postrzegany jako sprawiedliwy. Wydaje się, że to spostrzeżenie było częścią intencji Jezusa, co wynika z interaktywnego sposobu, w jaki podsumował przypowieść. To spostrzeżenie sprawiedliwości w oczach słuchaczy wynika z wyraźnego uznania, że właściciel winnicy uczynił wszystko, co mógł, by zachować właściwą więź z tymi, którzy postępowali podle, zanim zdecydował się ich osądzić i skazać.

2. Musimy uznać miłosierne intencje Boga.

W przypowieści Jezusa o winnicy zapisanej w Mt 21,33-41 podsumowanie podane przez słuchaczy wskazuje, że uznali oni, iż właściciel winnicy uczynił wszystko, co mógł, zanim dokonał sądu. W Iz 5 sam Bóg potwierdza, że uczynił dla swojego ludu wszystko, co mógł. Podczas gdy w przypowieści Jezusa o winnicy problem stanowili dzierżawcy będący symbolem „arcykapłanów i faryzeuszy” (Mt 21,45), w pieśni w Iz 5 problemem jest sama winnica, która symbolizuje „dom izraelski” (Iz 5,7), „ludzi z Judy” (Iz 5,3-7 BT).

Jak właściciel winnicy z przypowieści, który uczynił wszystko, co mógł, by zachować właściwą relację z dzierżawcami, Umiłowany z pieśni uczynił wszystko co w Jego mocy, by winnica wydała dobre grona. Przede wszystkim wybrał „pagórek urodzajny” (Iz 5,1), „przekopał ją i oczyścił z kamieni, i zasadził w niej szlachetne szczepy. Zbudował w niej wieżę i wykuł w niej prasę” (Iz 5,2). Wszystkim tym działaniom przygotowawczym przyświecało pełne nadziei oczekiwanie, że winnica „wyda szlachetne grona”, ale niestety „wydała złe owoce” (Iz 5,2). Konkretnie mówiąc, Bóg „oczekiwał prawa” wśród swego ludu, ale Jego lud dopuszczał się bezprawia. Oczekiwał „sprawiedliwości”, ale zamiast tego rozlegał się „krzyk” uciśnionych wołających o ratunek (Iz 5,7).

Podczas gdy Jezus zapytał swoich słuchaczy o to, jak powinien się rozsądnie zachować właściciel winnicy po wszystkim, co uczynił w kontekście przypowieści, Bóg wzywa mieszkańców Judy, by „rozsądzi” między Nim a Jego winnicą (Iz 5,3). Ten osąd powinien brać pod uwagę następujące pytanie: „Cóż jeszcze należało uczynić mojej winnicy, czego ja jej nie uczyniłem?” (Iz 5,4). To retoryczne pytanie powinno prowadzić do wniosku, iż Bóg uczynił wszystko, co mógł dla swojego ludu, by ten wydał „szlachetne grona”. Zatem pytanie to jest ostatecznie wezwaniem do uznania miłosiernej intencji, działań i oczekiwań Boga wobec Jego ludu.

Ponadto Bóg nie tylko miłuje swój lud, jak podkreśla apostoł w Rz 5,8, ale także okazuje tę miłość. To, co zostało okazane, powinno być w naturalny sposób uznane czy dostrzeżone przez nas. W Rz 3,26 pojęcie okazania (*endeiksis*) jest zastosowane w celu potwierdzenia, iż Bóg jest sprawiedliwy, czego dowodzi ofiara Chrystusa. Zatem w Rz 5,8 również użyty został tego rodzaju język w powiązaniu ze śmiercią Chrystusa za nas, tym razem z użyciem czasownika *synistemi*, oznaczającego potwierdzenie, że Bóg nas miłuje. Ten grecki czasownik oznacza dostarczenie „dowodu osobistej cechy czy przymiotu przez działanie, wykazanie, okazanie, uwidocznienie” (Danker i in., *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, s. 973). Różne przekłady podkreślają to pojęcie używając podobnych słów i wyrażeń: „Bóg zaś daje dowód swojej miłości ku nam” (BW), „Bóg zaś okazuje nam swoją miłość” (BT), „zaleca Bóg miłość swoją ku nam” (BG).

3. Musimy głosić sprawiedliwość i miłosierne intencje Boga.

Biblia nie tylko zaprasza nas do dostrzeżenia i uznania sprawiedliwości Boga i Jego miłosiernej intencji wobec Jego ludu. Mamy także głosić to, co dostrzegliśmy i uznaliśmy w Bogu. Na przykład, tego rodzaju głoszenie jest zawarte w pieśni świętych w *Apokalipsie Jana*. W Ap 15,3 śpiewają oni: „Wielkie i dziwne są dzieła twoje, Panie, Boże Wszechmogący; sprawiedliwe są drogi twoje, Królu narodów”. Podobnie w Ap 19,2 wielki tłum w niebie głosi donośnie: „Prawdziwe i sprawiedliwe są sądy jego; osądził bowiem wielką wszetecnicę, która skaziła ziemię wszeteczeństwem swoim, i pomścił na niej krew sług swoich”.

Zastosowanie

Rz 3,26 podkreśla, że Bóg nie tylko jest sprawiedliwy, ale także zamierza wykazać czy dowieść, że jest sprawiedliwy. Z tą myślą odpowiedzcie na poniższe pytania i omówcie wasze odpowiedzi:

1. Jaką pewność daje nam świadomość, że Bóg czyni wszystko, by okazać swoją sprawiedliwość i prawość swojemu ludowi? Jakie uczucia budzi to w tobie wobec Boga?

2. Jak uznanie sprawiedliwości Boga i Jego miłosiernej intencji wobec Jego ludu wpływa na nasze głoszenie Jego sprawiedliwości naszym bliźnim? Jak to uznanie może zostać podkreślone w naszym głoszeniu ewangelii?

3. Jak możemy świadomie okazywać naszą miłość do Boga nawet wtedy, kiedy cierpimy?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji”:**
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia